

Fra land til land

ISRAEL - Gammelt land og evig ungdom

Israel er et land med et lokkende navn. Det kaller på alle. Noen elsker dette landet, andre hater det og bare venter på at startskuddet skal gå. Men vi tror nå at vennene er i overvekt. Og godt er det. Vi kan fly til Israel på en dags tid, mens de som vil ta det rolig kan seile dit fra flere europeiske havne byer som Marseille, Napoli eller som jeg selv gjorde det fra Athens havneby Pireus.

Det reiser mange slags folk til Israel. Emigranter skal bosestet seg der, vitenskapsmennene skal studere, undersøke og grave etter gamle håndskrifter og årtusener gammel kultur omhyggelig gjemt under beskyttende sand, turistene skal se seg om, bade i havet hvor ingen synker, i det døde hav eller Middelhavet. Pilgrimene skal besøke de hellige steder og gamle jøder kommer tilbake for å dø i sitt land. De unge israelere kommer heim etter studieopphold i utlandet, vi finner idealister, ungdom som vil hjelpe sine venner med oppbyggingen. — Reise til Kibbutz kan du få ordnet i en håndvending. Vi vil ikke akkurat si det er gått modesak i det. For jeg har talt med noen unge damer om dette og spurt dem om det ikke hvilte en smule romantisk skjær for denne hang til å bli med i Kibbutz. De har ikke beklaget det, men virke ligheten derne er jo høyst realistisk og til å sette fingeren på. Men ingen av dem er skuffet av den grunn. Tvert i mot de har høstet varige inntrykk, de har fått gode venner og verdier med på livsreisen som de ikke ville undvære.

Staten Israel, slik vi finner den i dag er en yndling på bare 19 år. Men hva denne ungdommen har gjort på de åra et sant og sj intet mindre enn et mirakel. Landet fikk en hård fødsel, allerede dagen etter så det ut som det skulle dø. Israels fødselsdag var den 14. mai i 1948. En del av jødefolket var kommet heim til sitt eget, men det skulle koste meget. Vi mangler ikke litteratur om Israel i dag. Det skrives nye bøker nesten hver eneste dag og landet belyses fra alle sider. Så ingen kunnskapssøkende mann og kvinne kan finne stoff nok om emnet. Det tales i radio, det sees i TV, folk reiser rundt med film og lysbilder med emnet Israel i kofferten. Alle som kommer til havnebyen Haifa blir der ikke mange dagene før de merkes av det. Hvordan var det mulig for dette landet å gå i gang med en slik fantastisk gjenreisning av en slik villmark og de brennende varmer okkupert uten en busk eller et tre? —

Pionerene kom med sin tro og sin idealisme, med sin begavelse og sin umåtelige arbeidsglede. Ungdommen sluttet seg til, bar sverdet ved lend og murskjen i sin annen hånd. — Alt det smukke, det opphøyde i bokernes bok ble igjen til virkelighet etter tusener år. Et folk vendte hjem er stolte, manende ord. Fra vel 600 000 mennesker i 1948 til over 2 millioner i dag be tegner en vekst som sier noe om et lite folk i et lite land. —

Men la oss ikke fortape oss i lovprisninger og hyldets til Erez (land) Israel. Vi skal heller ta oss en tur gjennom landet fra nord til syd. Det kan gjøres på en uke og det kan brukes måneder.

Haifa er første stopp på veien. En vakker og ren by beskyttet av Karmelfjellet hvorfra vi har en vidunderlig utsikt utover Middelhavet. I dag teller byen over en kvart million innbyggere. Den største havne

En Kibbutz ved Galileesjøen

byen i landet med livlig handel og industri. Herfra eksporteres de deilige appelsinene og alle de andre landbruksproduktene som strømmer friske og gode ut på markedene. Veiene gjennom Israel er for det meste helt førsteklasse. Jernbaner er det ikke så meget av, men busser, småbusser, taksier og annet rullende materiell er det godt om. Rutenettet er tett og det er lett å finne fram. Vegskiltene er skrevet på hebraisk og engelsk.

Etter et besøk hos en utflytterfamilie fra Norge settes kursen mot landets største by Tel Aviv, med sine halve millioner i innbyggere med viktige kontorer for statsadministrasjonen bl. a. Histo- drut, den samvirkende landsorganisasjon hvor nesten hele det arbeidende folk er medlemmer og som står over all sosial virksomhet i landet, over store deler av handelen og næringslivet og som gjør en stor kulturell innsats på mange områder.

Takket være Redaktør Herbert Pundik, tidligere København, fikk jeg besøke Weizman-chool, oppkalt etter Israels første president Weizman. Chaim, og herfra bar det videre til Beersheba, en by i vekst.

Så kom da det riktige store even tyret, oppholdet i en Kibbutz og den hete Revivim som betyr duggerdråpen og ligger langt nede i Negev (Israels glovarme Sørlandet). Her er det nok plass og muligheter for endda flere israelere. Vi får oppleve beduinene, arabere og dem er det omkring 200 000 av i dagens Israel. Turen til Jerusalem var spennende og interessant. Israels del av denne verdenshistoriske og berømte byen er en moderne stad med mange mektige bygninger og den har 150 000 innbyggere. Det er som et midtostens Berlin. Den samme tragiske skjebne.

Israels ungdom er et kapittel for

seg. For dem er forhåpentlig lidelsens og lutringens veg slutt — vel og merke — hvis landet slipper mere krig og odelgjørelse. Jeg fant så meget godt hos denne ungdommen og glemmer aldri samværet med dem i deres arbeide på turene og sammenkomstene.

Under oppholdet på Island i fjor sommer laget jeg en sammenligningsartikkel mellom disse to utpregede kulturfolk som nå kan inn gå som en fortsettelse etter denne uten at helhetsinntrykket blir ødelagt.

Det er lett å holde fast erindringerne fra en Israelsreise. Det burde bli flere slike turer, men vår jord er stor, rik på valgmuligheter og skal man nå flere land i ens leveår er det nok å henge fingrene i.

Mottoet »Se selv!« kan i dag realiseres av mange flere i dag. Israel er forjettende og rik på alt

JACOB PETERSEN, havnafúti

Altíð fryntligur. Altíð tíðindafróður! Altíð sterkt luttakandi í dagsins spurningum. Brennandi. Aldri líkasælur og óluttakandi.

Soleiðis var havnafútin Jacob Petersen, tá ið eg lærði hann at kenna. Soleiðis royndist hann í okkara langa samarbeiði, í tí dagliga starvinum og sum partamenn. Jákup havnafúti var ein sannur álitismaður millum menn.

Sitt havnarfútaarbeiði røktaði hann so væl og virðiliga, at hann hjá teimum stýrandi eins væl og hjá fólki yvirhøvur vann sær álit og virðing og takksemi. Tað eydnast ikki óllum tænastumönnum at gera tað.

Og sum í dagliga yrki sínum, so goður var hann sum partamaður.

Tað stóð ongatið á honum at stuðla flokk sín peningaliga.

Tað stóð ongatið á honum at tala og stríðast fyri flokkin.

Hann var javnaðarmaður av heilum og fullum huga.

Nú er hann ikki longur í stríðnum. Hann hevur fingið ta hvíld, sum honum tørvaði. Hann hevði nýðst at leggja arbeiðið niður, áðrenn arbeiðsárin vóru úti. Svár sjúka legðist á hann og nívdí hann meiri og meiri tey seinastu árin av ævi hansara.

Vit takka honum hjartaliga fyri vinskapi og trúskap og fyri gott og trútt starv í almennari tænastu.

Vit takka honum fyri hansara eldheitu luttøku í tí sosialistiska stríðnum.

Vit goyma minni um hann í tøkki og tign.

Í Havn, tann 26.4. 1967,

Pætur.

Teir
tiltiknu
NILFISK
dustsúgv-
ararnir

Pf. MARIA POULSEN & Co.

TLF. 2000

TÓRSHAVN

TLF. 2001

Fridtjof Diesen.

FØROYA SPARIKASSI

Stovnaður 1832

Av innsettum peningi verður renta latin á henda hátt:

3 mánaða uppsagn	5 % p.a.
Uttan uppsagn	4 % p.a.
Kekk-konto	2 % p.a.

Fyri peningahæddir við longri uppsagnartíð verður renta latin eftir seravtalu.

Opin hvønn dag kl. 10-12³⁰ og 14-15³⁰
Leygardag kl. 9³⁰-12

Telefon 1400

Deild:

NORÐSTREYMROYAR SPARIKASSI
VESTMANNA — Telefon 93

Opin mánadag kl. 4-6, týsdag, mikudag
og hósdag 10-12 og 2-4, fríggjadag kl. 4-6
og leygardag kl. 10-12.

Vøggugávur

Hvørt nýfött barn í Føroyum fær frá sparikassanum í føðingargávu eina

SPARIKASSABÓK UPPÁ 10 KR.

Henda vøggugáva verður eftir ynski foreldranna insett í:

FØROYA SPARIKASSA
NORÐOYA SPARIKASSA ella
SUÐUROYAR SPARIKASSA

Skúlasparing við sparimerkjum

— SPARIÐ Í SPARIKASSUNUM —